

ISKRE

Številka 2, Letnik 33, Marec 2001

Šolsko glasilo

37.014.77

ISKRE

Iskre

inv.št:K /

15775

K A Z A L O

UVODNIK 3

KDOR NE SKAČE, NI SLOVENČI 5

ZIMSKI ŠPORTNI DAN 5

SVET KULTURE 8

KDO BI SI MISLIL 8
 MOLIERE IZ ŽELIMELJ 10

EKSPLOZIVNO 12

EKSKURZIJA V GRČIJO 12

POTOVANJE DO PRESTOLNICE KRŠČANSTVA 16

VIŠAVSKA BURJA V KOPRII 20

JLA 22

ALI SE KAJ SPOZNAMO NA GOŠPODINJENJE? 26

RADIJSKA ODDAJA 28

KDO JE DATER MARKO RUPNIK? 31

SVEŽE NA ŠOLI 33

INTERVJU Z GOŠPO IVICO ČERMELJ, VZGOJITELJICO V NAŠEM
 DIJAŠKEM DOMU 33

KO NOČ SPREGOVORI...	38
ŽIV	38
BUDNICA SMRTI	40
PRIJATELJSTVO – MOST MED LJUDMI	41
MODROST ŽIVLJENJA	45
DOŠTNI SPEVI	46
<hr/> AKTUALNO	<hr/> 50
TEST ZA PSIHO:	50
ISKROSKOP	55

U V O D N I K

Pozdravljen, (m)učence!

Šaj te razumemo. Gimnazija je prava muka, še posebej ko se bliža konec konference. Toda preživeli(-a) si jo in čakajo te lepši časi. Poglej na stran s pozitivne strani. Pred tabo je le še ena konferenca, nestrpno pričakovane prvomajske počitnice in čas bi že bil, da pričneš odštevati dneve do najlepšega dela šolskega leta – vročih, slanih, mokrih, lenobnih, sončnih in veselih poletnih počitnic.

V spodbudo smo se še posebej potrudili in sestavili sveže Iskre, ki so tokrat v novi podobi: nova oblika, nove rubrike in najpomembnejše – iskrive Iskre je tokrat zate, iskrivega dijaka, sestavilo novo, iskrivo uredništvo. In kaj novega ti prinaša novo uredništvo? Da pogledjmo!

V novi rubriki "Kdor ne skače, ni Slovenec" te bomo opozarjali na športne dogodke in obujali spomine na športne dneve. Še še spomnite, kako zabavno je bilo na Kaninu, v Dortorožu in v Diancavallu? Eni smo se zavijali v bunde, drugi so si sredi zime nadeli kopalke, vsi pa smo se imeli lepo.

V rubriki "Aktualno" smo vam pripravili test za vašo izmučeno psiho – kaj pa drugega kot na temo norih krav. Ugotovi, če te šolski duh ni že popolnoma pokvaril.

Kot vedno bo tudi v tej številki Isker zadoščeno ljubiteljem pisane besede.

V rubriki "Šveže na šoli" vam bomo podali rezultate ankete, v kateri se pravzaprav pokaže, koliko časa nam – (m)učencem vzame guljenje šolskih klopi in kako malo časa nam ostane za domače gospodinjstvo. No ja, priznati je treba, da so tudi "ta stari" še vedno za kakšno rabo. V tej rubriki si boste

lahko prebrali tudi intervju z drugo mamo naših "zdomcev" Ivico Čermelj.

Ob branju članka "Vipavska burja v Kopri!" boš z našimi štirimi gimnazijkami slavil (-a) njihovo "prešerno" zmago nad Koprčani.

O obisku želimeljskega dramskega krožka in našem obisku Cankarjevega doma si lahko prebereš v rubriki "Svet kulture".

Drugi letniki smo se odločili, da bomo svoje spomine na jesensko ekskurzijo v Grčijo delili s tabo. Tako lahko poročilo o našem pohajkovanju prebereš v svojih Iskrah.

Tvoje novo uredništvo ti želi obilo užitkov ob branju nove številke Isker in bi ti z njimi rado pomagalo preživeti te mesece do že omenjenih "šolskih medenih mesecev".

Tvoje uredništvo

K D O R N E Š K A Č E , N I Š L O V E N ' C I !

ZIMSKI ŠPORTNI DAN

ČOŠ, ČOŠ ...

Dijaki ŠGV smo sredo, 17. januarja prav nestrpno pričakovali, saj je bil ta dan zaznamovan z zimskim športnim dnevom, ki se je med vsakodnevnimi šolskimi obveznostmi karseda prilegel. Šmučarji so se odpeljali proti zasneženemu Kaninu, drsalci v Diancavallo, nas plavalce pa je v mrzlem jutru ogrela misel na Portorož. Vendar, kot se je pozneje izkazalo, tudi temu zima ni prizanesla, nam pa je vsaj pogled na morje pričaral spomine na lepe sončne dni.

Prijetno dopoldne smo preživeli v bazenih hotela Riviera. Na voljo smo imeli le skromni dve uri plavanja, zato smo ju hoteli kar najbolje izkoristiti in pošteno pretegniti svoje mišice, ki so od zimskega lenarjenja že skoraj zakrmele. Drugih obiskovalcev ni bilo ravno veliko, zato smo se lahko neovirano in brezskrbno zabavali. Celo kakšna starejša gospa, ki smo jo po nesreči poškrpili, se je samo nasmehnila in si mislila svoje, pa tudi reševalci so spregledali marsikateri nezaželeni skok v vodo. Pogoji za intenzivno plavanje niso bili ravno najboljši, ker primanjkuje prostora, zato smo si nekateri privoščili malo masaže termalnem bazenčku, drugi pa so se potapljali, plavali mrtvaka ali se šli junake in veselo "tunkali" punce. To nas je seveda

pošteno izčrpalo, zato smo izgubljene kalorije hitro nadoknadili z zalogo iz nahrbtnikov. Nekaj časa pa nam je ostalo še za kakšno igro kart, listanje nove številke šmrklje in posejanje v barčku. Vendar je čas tudi tokrat, kot vedno, kadar nam je bilo lepo, prehitro minil. Zato smo se morali kmalu odpraviti, saj nas je čakalo še tuširanje, preoblačenje, dolgotrajno sušenje las, nekatere dijake pa tudi popoldanska priprava na šolsko nalogo iz matematike. Poslovnili smo se torej polni novih moči in dobre volje, pogrešali smo le še kratek sprehod po mestu rož, vendar kaj, ko nas je avtobus že čakal.

Veronika Rupnik, 2. b

KJER NI TRENJA

Kdaj pa kdaj se tudi na ŠGV zgodi, da nas pustijo iz mrzlih, neprezračenih učilnic na sveži zrak in tako nam je celo uspelo, da smo imeli tudi mi športni dan (če že moramo vsako jutro na avtobusni postaji cediti slino in gledati naše sotrpine iz Ajdovščine, ki so cel teden smučali).

In potem smo se odpravili, tisti najbolj vneti (smučarji in podobno) že pred šesto zjutraj (no ja), plavat so šli malo pred nami, drsalki, najbolj vneti med vsemi, pa tam okrog devetih.

Začuda je bil
le eden
brez

potnega lista
in smo šli
naprej le z
majhno
zamudo.

V Diancavallu
nas je lepo
pozdravil
sonček in pa

dokaj prijazni gostitelji. Imeli so celo dovolj drsalk, tako da smo lahko lahko vsi drsali v ne prevelikih čevljih. Kako je bilo na ledu, je menda jasno – vsi smo se imeli kar najbolj fajn. Začetniki smo se držali pri ograji, tisti bolj izkušeni pa so takoj pogumno zadržali na sredino ledenega krožnika.

Na žalost je vsega lepega enkrat konec – (bolj ali manj) celi smo prišli z ledu, se pogreli ob namiznem nogometu in "puole"

"Ma če tu nej bla duobra reklama ... Ma škuda de je že kuonc
...."

Š V E T K U L T U R E

KDO BI SI MISLIL

V soboto, 27. januarja je bil v Gallusovi dvorani Cankarjevega doma dobrodelni koncert za Šlomškovo ustanovo z naslovom Kdo bi si mislil? Na njem je sodeloval tudi zbor škofijske gimnazije Vipava in tako smo imeli priložnost zaslutiti, koliko dela je potrebnega za približno uro trajajočo prireditev.

Čeprav smo dobili prve note že konec prejšnjega leta, je bilo časa vseeno premalo. To se je kazalo predvsem v malem morju izrednih pevskih vaj, ki so že krepko načenjale naše živce. Na srečo jih je bilo nekaj tudi med poukom. Kup not, ki bi jih bilo še treba predelati, pa se ni lepo manjšal, ampak večal, ker smo vsak teden dobili še kakšno novo "pesmico". No ja, razpoloženje res ni bilo kdove kako spodbudno, ko se nam je na obisk najavil gospod Močnik, dirigent združenih pevskih zborov. Pred prihodom strašne sive eminence smo takoj priredili še ene izredne pevske vaje in potem ...

Da saj sploh ni bilo tako grozno. Rekel nam je le, naj se drugič, ko se zmotimo, raje ne začnemo smejati, ampak naj se skušamo nazaj priključiti zboru. Za bolj odsmejana kot odpeto Mozartovo "skladbico" Credo to niti ni bila tako huda kritika. Gospod Močnik nas je posebej razveselil še z dvema novima pesnima, ki "se jih bomo takoj naučili".

Pred koncertom smo imeli še skupne vaje v Zavodu sv. Stanislava v Šentvidu, kjer se nam Happy day niti ni zdel več tako lep in srečen, potem pa je kmalu nastopil Veliki dan. Malo se nam je mudilo, tako da smo prišli malo prezgodaj in tako malce presenetili organizatorje. No ja, na koncu smo le dobili

svoje garderobe. V njih nas je čakalo presenečenje – "modni" dodatek. Pa saj na odru niti ni bilo tako grozno. In potem se je začelo zares – dve uri tonske vaje, dve uri generalke. Mogoče je bilo res malce naporno. Minute so se vlekle prav po polzje – skoraj kot v šoli – vse do osmih zvečer.

Dotem je šlo vse tako hitro. Vsaj za nas na odru. Zanimivo je bilo z odra gledati na polno dvorano. Publika je bila videti dokaj zadovoljna, upam da je tudi bila. Očitno pa so ljudem najbolj všeč pesmi, ki jih poznajo že od prej, tudi če niso ravno najboljše izvedene.

Nismo se niti dobro zavedeli vsega, ko smo že morali z odra.

Došteno smo si oddahnili, da se je vse kar dobro izteklo in takoj smo postali "malo" boljše volje. Če Credo nam je postal všeč in nam je še

dolgo odzvanjal v ušesih. Zdi se mi, da nazadnje ni bilo nikomur žal, da je sodeloval.

Če splošni vtisi za na konec? Bilo je dobro, čeprav bi tehnično lahko bilo še boljše, če bi le imeli malo več časa.

MOLIERE IZ ŽELIMELJ

V mesecu decembru je na naši šoli gostovala gledališka skupina gimnazije Želimlje in nam zaigrala Molierovo veseloigro Izsiljena ženitev.

Glavni lik te komedije je bogataš Šganarel, ki je v poznih srednjih letih in se želi poročiti z mlado koketo Dorimeno. Dorimenin oče gospod Alkantor je Šganarelu že obljubil svojo hčer za ženo, Šganarel pa ima kljub močnim nagibom do Dorimene pomisleke glede ženitve. Za nasvet vpraša svojega dolgoletnega prijatelja Geromina in ta mu svetuje, da bo najbolje, če se za poroko odloči čimprej. Geronim odide in k Šganarelu pristopi Dorimena. Šganarel njeno lepoto povzdiguje v nebesa, Dorimeni pa za laskanje ni dosti mar. Vanj ni zaljubljena, saj ljubi Likasta, toda želi si Šganarelovega bogastva. To je očitno iz njenega monologa, ko razlaga, da bo hodila na vse zabave in da jo bo poroka osvobodila očetovih ukazovalnih rok. Šganarel od začudenja prebledi in njegovi pomisleki o poroki so še večji. V naslednjem prizoru zaprosi za nasvet Pankraca, filozofa aristotelovca. Ta je zatopljen v svoje filozofsko razmišljanje in presliši Šganarelove besede. Šganarel se zato razjezi in Pankraca zapodi s palico. Domoč pri odločitvi išče še pri filozofu Marfuriusu, vendar tudi od njega ne dobi odgovora. Mimo prideta dve ciganki, ki mu prerokujeta usodo, toda ne dasta mu odgovora na vprašanje o Dorimenini zvestobi. Nato se Šganarel umake v kot in prisluškuje načrtu Dorimene, v katerem svojemu ljubimcu Likastu razkrije prevare. Šganarela mine veselje do poroke in napoti se k Dorimeninemu očetu Alkantorju ter mu pove, da bi rad odpovedal poroko. Alkantor se o tem ni pripravljen pogajati, Dorimenin brat Alcidas pa se razjezi in Šganarela prisili, da se poroči z Dorimeno, saj bo v

nasprotnem primeru tekla kri. Šganarel se tako, čeprav nerad poroči z Dorimeno.

Igra dijakov želimeljske gimnazije je bila pestra. Za povezavo med prizori so prikazali ples cigank. Ta ples je točka, v kateri se odigrana igra razlikuje od Molierovega originala. Morda pri uprizoritvi moti to, da so dejanja, ki bi morala predstavljati komiko, odigrana preveč resnobno. Pri gledalcih je prav gotovo vzbudil zanimanje nepričakovani razplet in s tem Šganarelova nesreča. Upam, da bodo Želimeljčani pri nas še kdaj gostovali in nam dan popestrili s še kakšno predstavo.

Šuzana Luskovec, 2. b

E K S P L O Z I V N O

EKSKURZIJA V GRČIJO

Jesenske počitnice so se počasi bližale koncu, vendar nas to dejstvo ni prav nič vznemirjalo, saj smo vedeli, da je pred nami še celotedenska ekskurzija po sončni, zgodnjejesenski Grčiji. Potovanje se je začelo precej zaspano in čemerno, ker nas je budilka ločila od tople postelje že okrog 4.00 zjutraj in smo s polnimi nahrbtniki zakorakali v hladno novembrsko jutro, vendar svojega vznemirjenja in pričakovanj kljub temu nismo mogli prikriti. Od Ravbarkomande naprej se je naš avtobus na različnih postajah postopoma polnil in kot zadnji so se nam pridružili tisti iz Nove Gorice. Še zadnjič smo prisrčno pomahali našim dragim nekateri so potočili kakšno solzico potem pa prav zares odrinili. Takrat nas je od naše prve postaje ločilo 6 ur neudobne vožnje po italijanskih avtocestah, s samo enim krajšim postankom za majhen prigrizek in jutranjo kavo. Prihoda v Ancono smo se pošteno razveselili, čeprav pogled na umazano, neprijazno pristaniško mesto ni bil nič kaj vzpodbuden.

Do vkrcanju smo se nastanili v utešjenih, zatohlih, vendar še kar prijetnih kabinah, potem pa odšli na krov, kjer smo ob opazovanju mesta počasi zapustili obalo. Dopoldne smo prebili ob dolgih pogovorih in potepanju po ladji, večer pa presedeli v ladijskem barčku. V načrtu smo imeli tudi "disco", vendar so se vsi naši plesni načrti popolnoma izjalovili, ker so ves večer vrteli

le grško folklorno glasbo. Zato smo nekaj časa opazovali čudne plesne korake nekih tujcev, potem pa kmalu vsi zakajeni odšli v kabine, kjer smo se na postelje zleknili kar oblečeni in ob prijetnem zibanju na valovih (kot prve dni življenja v že zdavnaj pozabljeni zibelki) zaspali kot ubiti.

Ko smo se naslednje jutro počasi povzpeli na palubo, da bi zajeli malo svežega zraka, se je na obzorju že odpiral pogled na kopno. Kot bi zagledali obljubljeni deželo, smo se zastrmeli v tisto smer in začeli malo manj kot odšteti metre do pristanka.

Dristali smo na skrajnem severu dežele, v Igoumenitsi, od tod pa se podali na dolgo in naporno vožnjo po slikoviti grški pokrajini. Prvi vtisi so bili prav zanimivi – gorata, razgibana pokrajina, ki se je že oblačila v jesenske barve, zanimive samotne hiše, ovce in koze, ki so nam večkrat prekrizale pot ..., vendar nas je spanec kljub temu prav kmalu premagal, tako kot še velikokrat pozneje, ko smo ure in ure prebili v avtobusu, prikovani na svoj sedež. Ko smo postajali popolnoma brez volje za klepet ali spremljanje vodičkinе razlage, jo je z duhovito opazko večkrat prekinil šofer Ivek in tako ves avtobus ponovno spravil v smeh in boljše razpoloženje. Šicer pa smo si ob tolikih novih informacijah, s katerimi je vodička vztrajno polnila naše glave, prav zares zaslužili malo sprostitve. Da je zanimanje upadlo, pa je bilo najbolj očitno, ko smo začeli brskati po nahrbtnikih in iskati naše ljube "CD playerje".

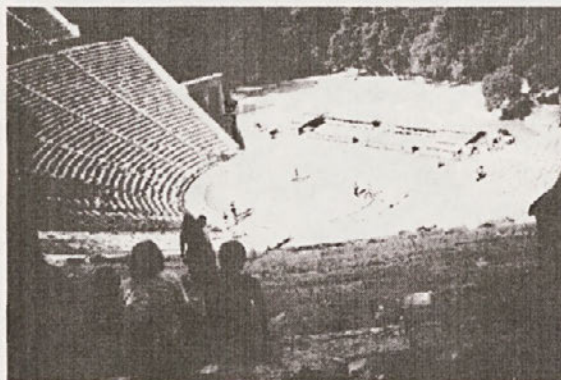

Pozneje sem razmišljala, da smo na avtobusu najbrž prebili skoraj tretjino vsega potovanja, vendar se je žrtev splašala. Prevozili smo skoraj celo Grčijo, od skrajnega severa, pa do

pristanišča Patras na jugu in si ogledali skoraj vse najpomembnejše znamenitosti, ki so nas popeljale več kot 2000 let nazaj, v skrivnostni svet antične Grčije. Videli smo sicer samo na kupe kamenja, vendar pravijo, da včasih celo ti spregovorijo. Mi seveda nismo imeli te sreče, da bi jih slišali, zato pa smo imeli vodičko, ki nam ni prav nikjer prizanesla s svojo izčrpano razlago. Prvi cilj našega potovanja je bila Kalambaka in vzpon na veličastne Meteore. To čudo narave nas je vse prevzelo, kot tudi samotni samostani na vrhu skal, kjer živijo svoje odmaknjeno življenje pravoslavni menihi. Naslednji dan smo si za las uspeli ogledati tudi Delfe s slavnim Apolonovim prerочиščem, zvečer pa smo prispeli v Atene, ki so bile tudi vrhunec našega potovanja. Vtisi so bili precej mešani: umazano balkansko mesto, polno potepuških psov, vendar se ti ob pogledu na razsvetljeno Akropolo kljub temu zazdi, da v sebi skriva neko skrivnostno večtisočletno govorico. V najlepšem spominu pa nam je ostal tradicionalni grški večer, kjer smo se ob dobrem grškem vinu, petju in plesu pošteno zabavali in s svojo dobro voljo in razigranostjo spravili v smeh vse udeležence, celo vselej zadržane Japonce. Še potem ko smo se vračali v hotel, smo poplesavali in peli po ulicah, da so nas nekateri prav postrani gledali.

Zadnja dva dneva sta bila zaznamovana s potepanjem po sredozemsko obarvanem Deloponezu, kar se je izkazalo tudi pri temperaturah, ki so segale krepko čez 20°C, zato smo privlekli na plan kratke majice in hlače, zadnji dan pa celo kopalke, ampak o tem kasneje. Ogledali smo si Korint, gledališče v Epidaurusu (in se prepričali, da tisto o kovancu, ki se ga sliši tudi v zadnji vrsti, niso le prazne besede), Mikene, Šparto in Olimpijo, kraj prvih olimpijskih iger.

Drenočili smo v turističnem mestu Kalamata, kjer je bil hotel v primerjavi s prejšnjima pravi luksuz. Šobe so bile s pogledom na morje in razsvetljeno mesto v ozadju (kaj bi si sploh lahko še želeli tisti romantični ŽGV-jevcí), toda na žalost smo že navsezgodaj zjutraj odrinili. Nekaj otožnosti se nas je torej polotilo zaradi hotela, nekaj pa zato, ker se naša ekskurzija počasi bliža koncu. Da pa je še zlepa ne bi pozabili, smo se popoldne odpeljali na čudovito peščeno plažo, kjer smo bili skoraj edini obiskovalci (poletna sezona v Grčiji se je namreč že končala), vendar nas ni to prav nič motilo. Najpogumnejši so se pognali v kristalno čisto morje, drugi pa smo poležavajoč v mivki lovili tople sončne žarke, postavljali peščene gradove, skratka uživali v radostih poletja, ki se je v naši ljubi Sloveniji že

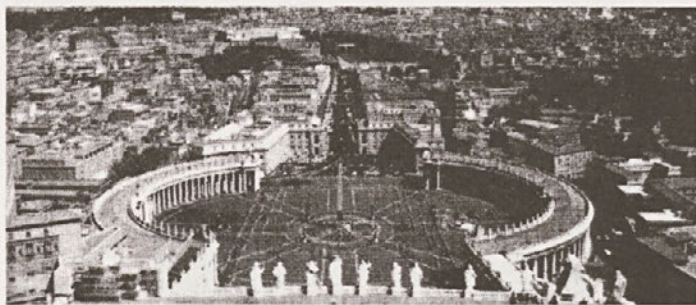
zdavnaj
poslovalo.
Kmalu pa
smo se
moralí
posloviti
tudi mi,
čeprav bi
mnogí še
kar ostali.

Vendar vse lepo enkrat mine, tako kot je prehitro minila tudi ta ekskurzija. Lepi spomini nanjo pa bodo za vedno ostali.

Veronika Rupnik, 2. b

OTOVANJE DO PRESTOLNICI KRŠČANSTVA

Ko je ob deseti uri zvečer večina od nas vstopala na Neredov double-decker v Vipavi, so nam tisti, ki so se "vkrcali" v Ljubljani ali v Dostojni, že znali povedati, kako lepo voznik speljuje ovinke. Hvala Bogu, vsaj bruhali ne bomo! V Vrtojbi smo pobrali še preostale ovčice naše okrog sedemdesetčlanske črede in se pod skrbnim vodstvom našega filozofa prof. Janeza Vodičarja odpeljali proti Rimu. Ne sprašujte, kako smo prišli tja, kajti vse moje moči so bile usmerjene v poskuse uspavanja, a brez pravega uspeha.

Romanje smo začeli v baziliki svetega Šebastjana, si ogledali tudi tamkajšnje katacombe in imeli sv. mašo. Pot nas je vodila v Lateransko baziliko, po kolenih pa smo se po svetih stopnicah povzpeli do Kristusove podobe, ki naj bi bila delo evangelista Luka. Ogledali smo si še baziliko svetega jeruzalemskega križa, kjer so nas navdušila prizadevanja sv. Helene, da bi dobila križ, na katerem je bil križan Jezus. Do sprehodu ob starem rimskem obzidju smo krenili do mogočne Pavlove bazilike. Ta nas je pričakala že v soju luči, palme in ikone pa so dajale kar neki mediteransko – vzhodnjaški vtis. Do

ogledu smo dočakali že kar težko pričakovano nastanitev in seveda večerjo – spaghetti cotti al dente (vsaj nam so se zdeli). Nekateri naši, sicer ne ravno po znanju jezikov znani dijaki so se izkazali kot pravi talenti za komuniciranje v italijanščini (po potrebi pa tudi v drugih jezikih). Kmalu nato so nas premamile rimske postelje in do ranega jutra se nismo imeli časa niti obrniti.

Nedelja je bila v znamenju Vatikana. Do maši pri Šomaschih (kjer smo prenočevali) smo se ponižno sprehodili pod stebri krščanstva. Trg svetega Petra, bazilika, papežev blagoslov – besede so tu premalo. Razkošje duha in ljubezni ... Edino, kar ostane, je ponižna molitev h Gospodu, naj tudi iz tebe naredi Božjega apostola. Posebno naročilo pa nam je dal sveti oče (posebej tudi dijakom škofijske gimnazije), ko je rekel, naj rastemo v veri in čistosti. Naši fantje pa se lahko pohvalijo, da so peli na Radiu Vatikan, saj so jih pri petju Slovenca na Trgu sv. Petra ujeli novinarji te radijske hiše.

Kar zaslepljeni od veličastnih vtisov smo nadaljevali pot mimo Angelskega gradu po Angelskem mostu do Piazza Navone, Danteona, cerkve Maria sopra Minerva, mimo mogočne Fontane di Trevi ter jo zaključili na španskih stopnicah, ki žal v tem času

niso v
cvetju. Š
tem se je
končal.
po mojem
mnenju,
najlepši,
pa
čeprav
tudi

najnapornejši dan našega popotovanja.

V ranem ponedeljkovem jutru smo se v spremstvu treh častnih gostov naše ekskurzije (govori se, da je eden od njih določen za službo svetovalnega delavca na ŠGV) odpeljali v Pompeje. Vstopili smo skozi "oslovska" vrata in se sprehajali med ostanki nekdanjega in pohotnega mesta. Takih ogledov pa na ŠGV ne bomo dopustili! No, šalo na stran – danes se v svetu dogaja podobno. Da pa vse le ni bilo tako slabo, smo okusili na lastne oči in ušesa, ko je, tako kot so to počeli pred dva tisoč leti, naš velecenjani mojster poezije v amfiteatru recitiral Desem o prascu in ko smo v odeonu slišali peti naše "dunajske" dečke in seveda komorno zasedbo zbora ŠGV. Ko smo nakupili še nekaj kiča za ljube sestrice in bratce, pa smo se že morali vrniti domov, da slučajno ne bi zamudili – česa drugega kot špagetov! Za boljše prebavo smo na dvorišču še malo zapeli in – "ja, gospod štanko!" – že hiteli k zadnjemu sladkemu rimskemu počitku (brez vmesnih postaj pa seveda ni šlo).

Zjutraj smo stlačili našo kramo v doubledecker, se poslovili od prijaznih gostiteljev in še zadnjič odšli odkrivati rimske zaklade. "Odkrili" smo vatikanski muzej, Michelangelovo kupolo (ponovnemu ogledu bazilike sv. Petra se nismo mogli upreti), cerkev sv. Marije Snežne, sv. Petra v vezeh, Kolosej, potem pa le še rimsko podzemno železnico, ki nas je, čeprav prenatrpana, pripeljala do avtobusa, kjer sta nas že čakala voznika, da nas odpeljeta naravnost proti domu. Vendar pa se jima ta želja ni uresničila, pričakovali so nas namreč še v Šloveniku, kjer smo, po vrhunskem pevskem nastopu, še zadnjič okušali pravo italijansko "pašto".

Gotovo pa to ni edino, kar si bomo zapomnili. Do zaslugi g. Vodičarja smo Rim zapustili s prepričanjem, da se bomo še vrnili

(ali celo vračali) po sponine na lepa doživetja skupaj s sošolci, predvsem pa kot ovce k izviru naše vere.

CHRISTVS VINCIT,
CHRISTVS REGNAT,
CHRISTVS IMPERAT,
CHRISTVS AB OMNI MALO PLEBEM SVAM
DEFENDAT."

Urška Makovec, 3. a

VIPAVSKA BURJA V KOPRI!

VENI, VIDI, VICII!

Če je sobota dan za substral, je petek dan za zadetek in miiiiii smo zadeli v črno, tako rekoč v šibko točko Koprčanov – ZNANJE. Tako je, naše štiri tekmovalke (Mateja Doles, Jana Komel, Andreja Drešček, Vanja Kovač) so dokazale vrhunsko pripravljenost na prešeren kviz o Drešernu, ki se je dogajal v živo preko valov Radia Koper.

Ta divje-prešerna avantura pa se ni začela šele v Kopru, ampak že v Novi Gorici, kjer so se tekmovalke pomerile z ekipami severnoprimorskih šol. Seveda, seveda, seveda so zmagale.

Le kako ne bi, ko pa so imele štiri najglasnejše, najstrastnejše navijače (Bojan Blažica, Matija Nabergoj, Karolina Kobal, Andreja Tell).

Naj poudariva, da je bilo to navijanje zgolj ogrevanje za finalni spopad v Kopru.

V Koper smo prispeli šele po zelo naporni in divji vožnji, v kateri smo se borili za vsak žarek luči, da bi si naša dekleta še zadnjič osvežila spomin.

Ko smo prispeli v studio, smo takoj začeli v pravem ŒGV duhu – z molitvijo, ki ni trajala dolgo, ker nas je takoj "strgalo". Celo tekmovanje pa ni bilo tako sproščeno. Na začetku so Koprčani vodili kar za dve piki, vendar je močna spodbuda z naše strani odločilno vplivala na naše tekmovalke, ki so takoj skočile na noge in tekle proti zmagi.

In priteklo so definitivno pred Koprčani. Zadnji udarec nasprotnikom pa je zadala Jana s svojo popolno recitacijo "Nezakonske mamice".

Takoj ko so punce zmagale, so se vljudno zahvalile vsem, ki so jim na poti do zmage pomagali, še posebej so, z nedolžno

JLA

Intervju z Marinkom Dintarjem: Karakorum '76

NEJC ZAPLOTNIK – PRVI SLOVENEK NA EVERESTU

Še sprašujete, kako je vse to povezano? Nejc, eden naših najuspešnejših alpinistov, je v svojem življenju osvojil tri osemtisočake, na poti k četrtemu pa je za vedno ostal v deželi, ki jo je ljubil – v Nepal. Ne moremo ga opisati z besedami, ker se ga preprosto ne da stlačiti v predalčke, lahko pa ga začutite v njegovi knjigi *Dot*, zato vam navajamo nekaj citatov: *"Velja definicija, da je alpinist človek, ki išče težave, pa je vesel, če jih ne najde."* "... vode sva imela le za vzorec, suša pa taka, da bi električni drogovi, če bi bili v steni, tekali za psi in jih prosili, naj jih poščijejo" *"Gibati se na robu med življenjem in smrtjo, se pravi resnično živeti!"*, glede šole, pa: *"Za to traparijo nisem nikoli izgubljal svojega dragocenega časa, prostost je bila vedno nad vsami posvetnimi stremljenji."* Naj še razloživa kratico JLA: Ko so preplezali novo smer, so jo poimenovali JLA. Država je bila zelo ponosna, vendar pa kratica preprosto pomeni: Jaz Ljubim Alkohol. Na poti na njegov drugi osemtisočak Gašerbrum I v Karakorum je odpravo spremljal tudi Marinko Dintar iz Šolkana. Ker je letos tema Cankarjevega tekmovanja za III. stopnjo Nejcčeva knjiga *Dot*, sva z Marinkom naredili intervju.

- V zadnjem trenutku ste odpravi priskočili na pomoč in jih peljali v Pakistan. Kako je prišlo do tega?

Poznal sem nekaj alpinistov, s katerimi smo se velikokrat pogovarjali o Himalaji. Omenil sem jim, da bi rad šel tja in kmalu

po tem me je poklical Janez Gradišar in me vprašal, ali sem jih pripravljen peljati v Himalajo. Brez pomislekov sem rekel ja. Pol leta pred odhodom sem se jim moral pridružiti na pripravah v Planinskem društvu Tržič. Seznanil sem se s člani odprave in celotnim potekom potovanja.

- Potovanje ni bilo ravno običajno. Kako je potekalo?

8. maja 1976 smo z našim kamionom znamke Lupetto začeli pot preko Jugoslavije, Bolgarije, Turčije, Irana in Afganistana do Pakistana. Običajno je najlažje, da se v Himalajo odprave podajo z letalom in se tako izognejo birokraciji na mejah, mi pa smo zaradi denarne stiske 11 dni preživeli za volanom. Države, skozi katere smo potovali, so bile revne in umazane, a sčasoma smo se tega privadili in postalo nam je domače. V Pakistanu pa sem bil zelo presenečen, ko sem videl, da moški varujejo otroke, medtem ko ženske delajo na poljih.

- V Ravalpindiju ste 14 dni čakali na dovoljenje za pristop v gore, potem pa ste tam preživeli cel mesec. Kakšno se vam je kot nealpinistu zdelo življenje v taboru? Še je zgodilo kaj nepredvidljivega?

Ker je bil tabor in večina poti na meji s Kitajsko, ki je krizno območje, nas je ves čas nadzoroval zvezni oficir, s katerim smo postali pravi prijatelji. Bilo nas je deset, skupaj z zdravnikom. Medtem ko so alpinisti postavljali vmesne taborne, sem jaz večino časa preživel v kuhinji z glavnim kuharjem Gulamom Mohamadom, s katerim sva izumljala nove specialitete s čapatijem (preproste

palčinke iz moke in vode). Dovsem me je prevzela mogočnost in lepota gora in bil sem zelo vesel, ko sta se Andrej in Neje nasmejana vrnila z vrha. Naše veselje pa je izpuhtelo, ko smo izvedeli, da se je Drago odločil, da bo v taboru III kljub svarilom prijateljev počakal na izboljšanje vremena in poskusil doseči vrh. Mi pa smo lahko le nemočno opazovali, kako se je vreme le še slabšalo. Nismo se mogli sprijazniti s tem, da bo Drago za vedno ostal na gori.

- Ko sva midve brali knjigo, se nama je takoj prikupil. Ste tudi vi dobili tako dobro mnenje o njem, ko sta se prvič srečala?

Ne! Zdel se mi je zelo umirjen, tako da sem dobil občutek, da je len ... Vendar pa sem sčasoma spoznal, da je zanimiv in prijeten človek, ki se rad pogovarja in je zelo komunikativen. Največkrat je bil on tisti, ki je navezoval stike tako z nosači kot tudi z vaškimi otroci. Občudoval sem njegovo preprostost, nikoli se ni zmenil za materialne dobrine, ni bil "šminkar".

- Glede na to, da ste skupaj preživeli veliko časa, kako ste se razumeli?

Če preživiš s človekom cel mesec v Himalaji: v mrazu, tveganjih, hrepenenju in negotovosti, lahko spoznaš njegov pravi obraz in vse te razmere in vzdušje te povežejo. Kljub temu pa je bilo med alpinisti čutili tekmovalnost. Z Nejcem pa sva preživela še več časa skupaj, saj sva se skupaj vozila v tovornjaku, poleg pa so nas na carini "zafrknili" in sva morala štopati 700 km nazaj

na drugo mejo in tam urediti papirje (povsod s podkupovanjem pač ni šlo), tako da sva preživela skupaj še dodatne tri dni. Tako sva se pogovarjala o njegovi družini, o plezanju, o prejšnjih odpravah in o prostem času. Oba sva bila zelo zgovorna, zato sva blebetala o vsem mogočem. Res se je bilo prijetno pogovarjati z njim.

- Življenje alpinista ste lahko spoznali iz prve roke. Zakaj po vašem mnenju alpinisti postavljajo na kocko svoje življenje in preizkušajo meje svojih zmogljivosti v želji, da bi dosegli vrhi?

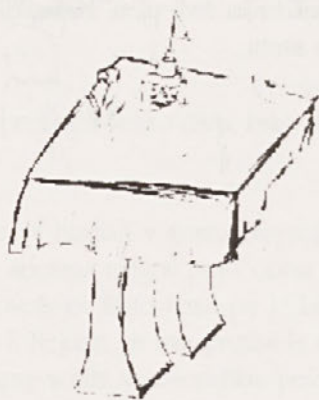
Ti ljudje čutijo s steno in alpinizem je njihov način življenja. Gore nočejo premagati, ker so proti njej nemočni, ampak se z njo zlijejo v harmonijo, tam ugotavljajo veličino svojega duha. Le dvajset procentov moči črpajo iz telesa, ostalih osemdeset pa iz psihe. Če tem ljudem vzameš alpinizem, jim vzameš vse. V gorah pridobivajo energijo, da se lahko potem soočajo z vsakdanjim življenjem. Mislim, da so eni izmed najsrečnejših ljudi na svetu.

A.D. & V.K.

ALI SE KAJ SPOZNA MO NA GOSPODINJENJE?

V sredini januarja je verjetno tudi vaš razred priskakljala deklica, ki pa ni bila Alica v Čudežni deželi, temveč naša pomočnica, ki nam je pomagala raznositi ankete. Šte se vprašali, kaj prinaša? Šte bili razočarani, ko ste izvedeli, da so ankete o gospodinjstvu? Upam, da ne ter da ste se zabavali, ko ste jih reševali. Kakorkoli, mi smo se zelo namučili s sestavljanjem anket ter upali, da komaj pričakujete objavo januarskih IŠKER. No meseca je konec in ankete so lukaj.

Anketirali smo 55 di(v)jakov ŠGV-ja in odgovori so nas predvsem prijetno presenetili. Ugotovili smo, da si 90% dijakov zna skuhati kosilo, ter da jih več kot polovica tudi kuha za vso družino. Da ste pravi gurmani, pa pove to, da vas 80% zna skuhati več kot le testenine ter ocvreti jajce. Doleg tega, da ste gurmani, nas je razočaralo to, da ste leni, saj si večina del ne razdelite pravično, ter da večino del opravi mama kar 90%. Oteplate se pa raznih opravil, kot so pometanje, sesanje, čiščenje školjk (dejte, prizaneste svojim mamam in primite za metlo). Hkrati smo bili razočarani nad tem, da vas več kot polovica ne zna niti jajca mehko oz. trdo skuhati (porazno, kuharico v roke pa na delo). Zahvala pa velja nonam, ki so vas navdušile za tradicionalne domače jedi, po katerih

večina najraje seže. Veseli nas tudi to, da ne marate "fast fooda", saj je to res nezdrava hrana.

Kaj ste se naučili iz ankete? No, če se niste vi, sem se pa vsaj jaz, kajti vsi smo približno enaki, kar se tiče kuhanja in pospravljanja. Rečem vam pa samo to: "Doboljšajte se!" Če se boste vi, se bom tudi jaz (mama, tega nisi slišala).

Domen Ožbot, 1. a

RADIJSKA ODDAJA

Da ostanimo še naprej gospodinjski, kajti tudi naša tema v oddaji na radiu Ognjišče je bila taka. Pripravili smo radijsko igrico, v kateri smo gostili vsepovsod znano gospo mag. dr. med. in majonez. Liziko Kruh – Zanussi.

Dogovor je tekel zelo sproščeno, in ker je bila to kontaktna oddaja, nas je poklicalo veliko ljudi. Ševeda nas je pa naša gostja najprej seznanila z vsemi problemi na področju gospodinjstva v družinah. Prva nas je poklicala Nikolina iz Brij (vas na Primorskem), ki nam je povedala, kako vesela je, ker smo naredili tako lepo oddajo, ter nam zaupala svoj problem. Precej so jo motile novosti na področju kuhanja, kot je mikrovalovna pečica, poleg tega pa je še povedala, kako je z današnjo mladino, ki nima, kot je rekla, "čuta za kuhanje". Dovedala pa nam je, da oni niso izbirali, kaj bodo jedli, temveč so jedli vse, kar so dobili. Kmalu pa nas je poklical šaša, ki je imel pravi problem. Imel je dve uri za pripravo romantične večerje, znal pa je skuhati le makarone, katerih pa njegova punca ne mara. Najprej ga je naša gostja potolažila in mu začela naštevati sestavine za pripravo popolne romantične večerje, katere priprava mu bo vzela največ pol ure. Začela je z predjedjo, za katero mu je svetovala, naj naredi jetrne žličnike v kostni juhi, za glavno jed pa poljnenega piščanca v kokosovi omaki. Za prilogo mu je svetovala, naj skuha kaj nezahtevnega, kot maslene pikantne paštetke po mehiško. Posebej pa je omenila še solato in sladico, za kateri naj pripravi breskovo solato s čebulo in kumarično torto, oblitu s čokolado in paradiznikovo mezgo. Po takem izčrpnem in slastnem predlogu je šaša kar odložil, ne da bi se poslovil. V upanju, da še vedno

poslušala, mu je naša gostja povedala še to, naj da vilice na levo, nož in žlico pa na desno stran krožnika, poleg tega pa naj na mizo postavi še svečnik in šopek bujnih bodečih než.

Do glasbenem premoru nam je Lizika povedala, kako bodo tudi nepriljubljena in dolgačasna hišna opravila postala prav zabavna. Rekla je, da je to zmeraj tema njenih predavanj in knjig ter da je najbolj priporočljiva glasbena podlaga, kajti ritem pripomore k uspešnejšemu in hitrejšemu čiščenju, hkrati pa, da to ni priporočljiva metoda za ljudi z bujno domišljijo, kajti ti se lahko kaj hitro znajdejo v objemu z sesalcem in z njim zaplešejo kakšen valček. Za svežino doma pa je priporočila, naj uporabljamo čistila z vonjem po mahagoniju ter sveži zeleni solati, ki se jih pa ne da kupiti pri nas, ampak jih lahko kupimo le pri arabskem trgovcu Ala-šah-Manahabalu. "Cena pa je kar smešno nizka", je še dodala.

Kmalu potem, ko nam je začela razlagati, kje kupiti čistila, nas je poklicala še ena poslušalka, ki je imela nekaj hudih kritik. Njej se je oddaja zdela zelo nizkotna, saj je gospa višjega sloja. Doleg tega nam je še povedala, da ona prepusti vsa opravila razen obešanja svoje svilene Versacejeve svojima služkinjama. Doleg tega, da nam je skritizirala oddajo, se je spravila še nad našo gostjo Liziko in rekla, da nima pojma, kaj govori, ter odložila slušalko.

Za njo pa nas je poklicala prijetna mamica Marjetica, katero je težil problem kako pripraviti moža, ki je poslovnež in vedno na polti, ter otroke do tega, da bi prišli za metlo. Doleg tega, da bi mož prišel za metlo, pa je prosila, naj ji Lizika svetuje, kako ga pripraviti do tega, da se ji bo posvetil. Lizika ji je najprej povedala, da se preveč podreja moškemu svetu. Svetovala ji je, naj porabi za likanje, pospravljanje, kuhanje manj časa, saj jo bo mož opazil le tako, da bo imel zmečkano srajco.

Glede otrok pa ji je rekla, naj uživa, dokler so majhni, saj bodo kmalu zrastle ter bodo težave z njimi vedno večje.

Marjetica se je s predlogom strinjala, poklical pa nas je še zadnji poslušalec, ki je bil na naše presenečenje čaša, ki je poklical, da bi nam povedal, da mu je večerja uspela. Vsi smo bili veseli, da mu je uspelo, on pa se nam je zahvalil. Nato smo se mi in naša gostja še poslovili.

No, pa bodimo še malo resni. Za vse gurmane, ki bodo to prebrali, smo pripravili še recept za pripravo ŠTRAVB (krhkih flancatov). Dostni čas je sicer že zdavnaj mimo, vendar vam bo recept prišel prav za naslednje leto!

Sestavine:

- 30 dag mešane moke (pol mehke, pol ostre)
- 3 rumenjake
- 1 dl belega vina
- 1 žlica ruma
- pol žličke soli
- 3 žlice kisle smetane
- 2 žlici masla
- olje za cvrtje
- sladkor v prahu

Priprava:

V moki naredimo jamico, vanjo damo rumenjake, sol, vino, rum, maslo in smetano in zamesimo testo. Testo dobro pregnetemo, pokrijemo in pustimo, da 30 minut počiva. Testo tanko razvaljamo in iz njega režemo pravokotnike v velikosti 8x6 cm in v vsakem naredimo tri zarezke. Pri tem pazimo, da ne prerežemo robu. Flancate ocvremo v vročem olju v pokriti posodi na vsaki strani 3 do 4 minute. Ocvrte flancate še tople potresemo s sladkorjem v prahu.

Dober tek vam želim Domen Ožbot.

KDO JE DATER MARKO RUPNIK?

Dater Rupnik je sin, ki ljubi svojega očeta in ga spoštuje zaradi njegove vzgoje, ki ni topla, ampak prigovarjala, in ki je iz njega naredila pokončnega človeka, ki si upa gledati ljudem v oči in jasno izraziti svoje mnenje.

Dater Rupnik je bivši dijak Malega semenišča Vipava, ki je sposoben ironično gledati na svoja srednješolska leta in ki ponižno priznava, da matematika ni njegovo področje.

Dater Rupnik je učenec, ki ponižno gleda na svoje učitelje, na g. Divka, ki ga imenuje »resni izobraženec«, saj združuje strokovnost in doslednost, v svojem znanju pa ostaja ponižen in vsem dostopen. Ozira se tudi proti svojemu duhovnemu očetu Tomašu ōpidliku, in meni, da mora vsak človek najti svojega duhovnega vodjo, ki bo iz njegovih talentov potegnill največ.

Dater Rupnik je jezuit, ki svoje življenje vsak dan znova zaobljublja Bogu.

Dater Rupnik je učitelj, ki svoje vedenje prenaša na mlade ljudi.

Dater Rupnik je velik umetnik, ki v snovi ne vidi le »sence duha, ampak prostor, kjer se duh otipa«. Njegova dela združujejo preteklost in sodobnost, z neusahljivo energijo se posveča podrobnostim, ki nosijo vsaka svoj pomen in dajejo nedoumljivo težo njegovim stvaritvam.

Dater Rupnik je papežev služabnik, ki je ustvaril njegovo kapelo, Redemptoris Mater iz štirih delov, Kristusovega učlovečenja, vesoljne sodbe, človekovega vračanja k Bogu in Novega Jeruzalema, ki jih povezuje križ na stropu. V središču križa je podoba Kristusa kot Dantokratorka (Vseoživitelja), v katerem se vse začne in h kateremu se vse vrača, Boga, ki je prevzel človeško podobo.

Dater Rupnik je lanski Drešernov nagrajenec, ki mu je morala celo domača država, ki svoje ljudi odkriva kot zadnja, priznati neprecenljive zasluge.

Dater Rupnik je misijonar, ki slika Cerkev v podobi Marije, ko gleda v obličje brezobličnih, v obličje tistih, ki jih sodimo kot neverne, pa so v resnici verni.

Dater Rupnik je bralec, ki pravi, da v resnici malo bere, a veliko razmišlja.

Dater Rupnik je Slovenec, rojen v Zadlogu pri Črnem Vrhu nad Idrijo, ki ljubi svojo domovino in meni, da je najlepša slovenska lastnost čutenje svetovnega utripa, hkrati pa skrb za najmanjše. Primer takega Slovenca je Kosovel, ki je čutil evropsko bit svojega časa, pa vendar skrbel za najšibkejši bor na ljubljennem Krasu. Nenazadnje je, po moje, tak Slovenec on sam, saj ustvarja svetovne stvaritve, vanje pa vnaša svojo ljubezen do najmanjšega, do najpreprostejšega ... kamne, ki pričajo o človeški dobroti in odpuščanju.

Dater Rupnik je filozof, ki pravi, da mora človek postati »notranje svobodni«, da se sam sebe ne sme bati, saj lahko šele potem prejme življenje v vsej njegovi polnosti, se mu preda, ne da bi se bal, kaj pravijo drugi.

Dater Rupnik je teolog, ki pravi, da je za človeka najvažnejše, da postane »razpoložljiv«, da se prepusti ljudem, ki ga naredijo takšnega, kakršnega Bog želi, in da je največ, kar lahko doseže, Božje odpuščanje.

Dater Rupnik je človek, ki se mu zdi vredno obiskati mlade dijake svoje nekdanje šole in se celo boji, da se jim bo zdel predolg. Dater Rupnik je velik človek, ki zmore na svoje življenje pogledati z nasmehom na ustih, ki je sposoben priznati svoje slabosti in ki v svoji ponižnosti ostaja velik.

Mojea Mihelj, 4. letnik

Š V E Ž E N A Š O L I

INTERVJU Z GOSPO IVICO ČERMELJ, VZGOJITELJICO V NAŠEM DIJAŠKEM DOMU

Ureditev ene od stavb dijaškega doma za letošnje šolsko leto je dala možnost, da smo v domu nastanjena tudi dekleta. Zaradi nas in za nas je prišla v dom tudi vzgojiteljica gospa Ivica Čermelj. Da jo predstavimo vsem dijakom (hkrati pa še sami malo bolj spoznamo), smo ji zastavili nekaj vprašanj.

Kako ste se odločili, da pridete iz dijaškega doma v Ajdovščini, kjer ste do letos delali, v naš dijaški dom?

Ne bi se odločila za menjavo službe, če ne bi bila izzvana. Pretehtala sem razloge za in proti in se skupaj s celo družino odločila, da sprejemem ponudbo.

Kje vam je bolj všeč, tukaj ali v Ajdovščini?

Švoje delo imam neizmerno rada. Rada delam kot vzgojiteljica, pogosto povem, da ne bi mogla opravljati dela, kjer bi prebila osem ur za pisalno mizo ali računalnikom. Ko sem večasih razmišljala, da bi zamenjala službo, sem ugotovila, da pravzaprav zame druge službe ni, ker rada delam z mladimi. Vprašali ste me glede primerjave med DD Ajdovščina in DD ŠGV. Ja, to je pa

tako ... v Ajdovščini smo imeli poleg dijakov v domu še nekatere učence posebne osnovne šole in okrog sto gostov. Ti gostje so bili delavci, ki so delali na gradbišču avtoceste ali pa pri obrtnikih. Bili so v večini primerov iz nekdanjih republik Jugoslavije. Vzgojitelji smo morali v času svojega delovnega dne poskrbeti tudi za njihovo prijavo oz. odjavo, jih vpisati v knjigo gostov, izdati ključe ... Tu tega ni. Tu sem res vzgojiteljica za vzgojno skupino. Na razpolago sem dijakom, ni se mi potrebno ukvarjati še z drugimi stvarmi. To, da se morajo dijaški domovi ukvarjati še z dodatno dejavnostjo, je precej obremenjujoče za dijake in vzgojitelje, je pa potrebno, ker se samo iz oskrbnih dijakov ne da nuditi ne vem kako visokega standarda, ki smo ga že vsi nekako navajeni.

Tu, v ŠCV, imate srečo dobrotnikov, ki tako lepo skrbijo za šolo in dom. Ko včasih vidim cel šop papirnatih brisač v košu za smeti, ali pa luč, ki gori v sobi, ko ni v njej nikogar, se vprašam, če se dovolj zavedamo tega. Hvala Bogu, da se tako "razmetavanje" zgodi le včasih.

Glede na to, da je to škofljska gimnazija, so tudi dijaki gotovo bolj vzorni. Kaj vi pravite na to?

Zanimivo vprašanje. Ravno tako mi je postavil moj bivši ravnatelj g. Drago Bratina. In veste, kaj sem mu odgovorila? Dijaki kot dijaki. Šo vzorni in manj vzorni. Šo kot otroci v družini, vse vzgajaš z najboljšim namenom, da jih dobro vzgojiš. Včasih ti to uspe boljše, včasih manj dobro. Ampak mislim, da ste na splošno zelo dobri fantje in punce. Je pa razlika, če primerjam Ajdovščino in Vipavo. Če se pojavi problem, se z dijakom lahko

takoj pogovorim, ves čas delam s svojo skupino. Urnik dela je bil v Ajdovščini nekoliko drugačen in zato se včasih s svojo vzgojno skupino nisem videla po dan, dva ali pa cel teden.

Kakšni so vaši vzgojno-disciplinski ukrepi?

Vse probleme skušam reševati s pogovorom, pogovorom in še enkrat pogovorom. Dijak se mora zavedati in mora doumeti, kaj je storil narobe. Mislim, da bi lahko vse ukore, ki sem jih dala v svojih dvajsetih letih dela z mladimi, lahko preštela na prste ene roke. Vendar, včasih brez ukora ne gre.

Najbrž vam to, da imate tudi svoje otroke, pomaga pri vzgoji dijakov. Ali z njimi ravnate podobno kot s svojimi otroki?

Lahko bi rekla "da". V vsakem otroku poskušam najti nekaj dobrega. Švoje otroke, pa tudi dijake, poskušam navajati, da zaupajo vase in v Boga. V naši družini imamo navado, da otroke, preden gredo zjutraj v šolo, pokrižam. Potem ko pridejo v puberteto, ponavadi tega ne želijo več. Vendar ko pišejo v šoli kontrolno ali šolsko nalogo, še vedno radi vidijo, da jih pokrižam.

V življenju človeka so vzponi in padci. Otrokom in dijakom skušam dopovedati, da če se jih zgodi kaj slabega, ni to vedno samo slabo, ampak je za kaj tudi dobro. Dobro je v tem, da znaš ceniti tisto dobro, ki se ti ponavadi dogaja. Včasih zaradi dreves ne znamo videti gozda.

Na začetku 1. letnika pridejo dijaki vsak s svojimi navadami in razvadami. Ali v 4. letniku dijaki, ki ste jih vzgajali vi, odidejo iz doma kaj drugačni?

Da, vsekakor. To, je – jaz pravim temu – normalen proces razvoja mladostnika. Njegove osebne, čustvene in telesne spremembe se kažejo tudi navzven. Prvo leto je leto prilagajanja. Prilagajamo se dijaki in vzgojitelji. Dijaki rastejo in napredujejo na vseh področjih skozi celo štiriletno obdobje. Ob koncu šolanja zapustijo vzgojno skupino že kot mlade gospodične in gospodiči. Ja, napredek je opazen na duši in na telesu.

Ali vodite tudi kakšne obšolske dejavnosti?

Da. V domu imamo "krožek ročnih spretnosti". Izdelali smo okrog 150 vizitk, drugače rišemo z barvami na steklo, izdelujemo razne figure z WACO barvami za steklo in keramiko. V adventu smo v kuhinji spekli medenjake ter jaslice iz medenega testa, delali smo tudi adventni venček. Do konca šolskega leta bomo počeli še kaj zanimivega. Ker je popoldan kratek, prihaja na krožek od dveh do pet dijakinj in dijakov. V Ajdovščini je prihajalo nekoliko več dijakinj, odvisno je bilo od tega, kaj smo delali pri krožku. Vendar je tam preko sto dijakov, tu pri nas pa le 39. Tam je tudi populacija drugačna. Program prešolske vzgoje in

program šivilja-krojač je po učenju zahtevnosti lažji in je tako dekletom omogočeno več časa za dodatne dejavnosti.

Moram pa vas pohvaliti, da znate čas koristno uporabiti; že takoj po pouku s sodelovanjem v občolskih dejavnostih na šoli, v akciji "Postani moj prijatelj" v Centru za usposabljanje invalidnih otrok v Vipavi, posamezniki v igranju inštrumentov ...

Ali zase menite, da ste dobra vzgojiteljica?

Mislim, da sem. Če že ne zaradi drugega, zato, ker že dvajset let vztrajam v tem poklicu. Ali pa zato, ker me bivše dijakinje in dijaki še vedno radi pozdravijo, ko me srečajo. Predvsem pa mislim, da je to zelo relativen pojem. Trudim se pač, da bi bila, vsaj poskušam biti do vseh dijakov tolerantna in jih razumeti v njihovi enkratnosti. Če mi to uspeva, boste najlažje presodili sami.

Kot ste razbrali iz intervjuja, se v domu veliko pogovarjamo, v vsakem izmed nas je nekaj (veliko) dobrega, smo problematični in neproblematični (drugo), čeprav mora včasih pasti tudi kakšen ukor. Dod vzgojiteljičinim budnim, materinskim očesom se vsak v štirih letih spremeni. Pravi, da nas vzgaja kot svoje otroke, in kot vemo, so njeni otroci zelo vzorni. Kot vidite, nam v domu ni dolgčas. Šmo in želimo ostati njeni vdani

"zdomci"

K O N O Č
Š P R E G O V O R I ...

ŽIV

Daj čopič idiotu
in svinčnik bedaku.
Naslikale se bodo risbe,
ob katerih bo samoljubni umetnik obnemel.

Daj kos gline otroku
in sam vzemi to,
kar ti daje moč,
da lahko oživljaš ničevost.

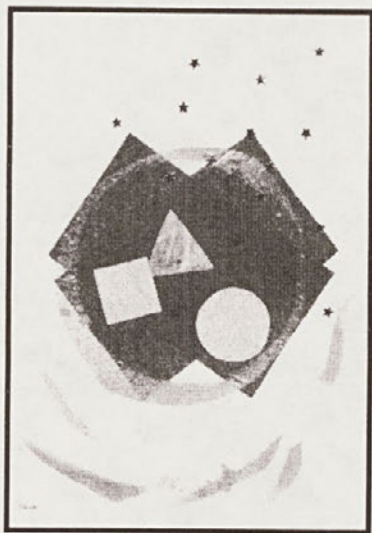
Deci prevzetnežu,
naj ti naslika dež,
naj na papir izpod njegovega čopiča
letijo sončni žarki.

Vprašaj kralja,
kaj je zarja
in če pozna blišč,
ki se razrašča po lužah ob zori.

Reci pesniku,
da bo postal kralj denarja,
če pusti revno pot življenja
pišoč samotne verze izpetosti.

Reci mu,
naj gre s teboj,
z otrokom resničnosti.
šmejal se bo in odkimal.

Dean

BUDNICA SMRTI

Z nočem prebodena luna
mi hripavo šepeta,
da se bliža jutro z giljotino.
Umirajoč hrope,
bljuva blede veje žarkov,
smeje se, zlobno pači hrapav obraz.
In nenadoma se umiri.
Grleno izdahne.
Iz ust ji v curkih tečejo sence.
Slišim jo,
kako iz večne agonije ognja
kliče moje ime.
Name,
na vklenjenega v verige more
meče sivo sončno luč.
"Meglica,
ki duši me z vrvmi kamnitimi,
je gotovo prah, ki ga skozi sito sesipa name!" pomislim.
In Jutro?
Nič.
Molče strmi
in ob gledanju mojih muk
grizlja lišino.
Uživa.

Dean

PRIJATELJSTVO – MOŠT MED LJUDMI

"Dšš! Nehaj se hihitati in pritisni že enkrat!"

"Ne, daj ti!"

"Ne bom, daj ti! Jaz sem zadnjič!"

"Dobro, jaz pozvonim in tečeva!"

Takoj ko je zazvenel glasen ding dong po hiši, sta deklici med navihanim hihitanjem stekli proč. Čez nekaj trenutkov sta iz varne razdalje z zadoščanjem opazovali, kako se je ozki, nezaupljivi nos prikazal iz hiše, nekaj časa začudeno vohljal naokoli, nato pa se godrnjaje in pihaje vrnil v hišo. Pri tem je gospod Petrič prisegal, da bo naslednjič izprašil riti tistima dvema smrkljama. Smrkli sta se ta čas onemoglo smejali na menki travi in podoživljali trenutke zmagoslavlja.

"Ši videla njegov obraz?"

"Ja! In kako je potem pihal!"

Manjše izmed deklet je naredilo grimaso, zelo podobno prej omenjenemu jeznemu nožu, kar je sprožilo nove salve smeha. Čez čas, ko sta se malo umirili, sta odšli na svoj najljubši kotiček – na pravkar pokošen travnik, kjer se je pri kraju bohotila lipa. Legli sta pod široko zavetje njenih vej in opazovali živahno dejavnost nad sabo. V to lipo sta nekoč vrezali tudi svoje inicialke in dobro sta se spominjali dneva, ko sta jo poskušali zaobjeti s svojimi rokama, in ko je nista mogli, ju je navdalo strahospoštovanje do močnega drevesa, ki je povrh vsega v svojih nedrjih skrivalo pravo bogastvo malih živali.

Zdaj sta mirno ležali pod drevesom in grizljali travne bilke. Vse naokrog je dišalo po vznemirljivem, poletje se je komaj začelo. Pred sabo sta imeli še skoraj vse počitnice. Jupit!

"Kaj bi zdaj počeli?" je vprašala Maruša in se zazrla v svojo prijateljico.

svojo najboljšo prijateljico, se je v mislih popravila. In kakšna prijateljica je bila to! Maruša bi šla staviti, da nima nihče take. Ob Aiši ti ni bilo nikoli dolgčas! Četudi sta se videvali le čez poletja, sta bili tako navezani druga na drugo, da sta si včasih lahko celo brali misli. In Maruša je v tem trenutku, ko je zrla v prijateljicine velike, jasne oči, razbrala, kaj so ji sporočale. Odšli sta do grmičevja, kjer sta imeli "bunker". Notranjost sta si zelo lepo uredili. Vsaka je imela svoj ploščati kamen, ki jima je rabil kot stol. V tem zavetišču sta imeli vse svoje dragocene stvari: dve kocki, pisano zbirko kamenčkov, pisemca, plodove različnih dreves, gumbce, ... imeli sta celo Brüno staro pasjo ovratnico, krona vsega pa je bila zlata verižica z obeskom. Le-ta je bila last Aišine mame, njej pa jo je podaril mož, ki je bil doma iz Bangladeša. Aiša je zelo malo govorila o svojih starših in Maruša je bila radovedna:

"Kako! da ti je mama dala to verižico? Videti je zelo dragocena."

Aiša je molčala.

"Aiša?"

Kar nenkrat so se Aišine solze in hlapjave je povedala:

"Nimam več ne očeta ne matere. Oba sta umrla v prometni nesreči. Dustila sta me samo!"

Maruša je bila najprej zbegana, nato pa je objela prijateljico in sklenila, da jo bo ščitila. Aiša je dvignila oči in skozi solze dejala:

"Tega nisem še nikomur povedala. V Ljubljani vsi mislijo, da me je moja teta posvojila."

Deklici sta odraščali. Aiša je med počitnicami redno prihajala k noni na Coče. Stara mama je imela veliko ljubezni do Aiše, le teta je deklici neprestano utešnjevala:

"Aiša, stara si 13 let in ne bi smela več počenjati takšnih neumnosti!"

"Kakšnih neumnosti!" je ugovarjala Maruša. "Drav letos sem odkrila izvir listega potoka, ki sva ga iskali lansko poletje. Moraš priti!"

In že čez kratek teden sta bili prijateljici pri novih skupnih podvigih. Najbolj pa sta bili veseli dobre novice: Aiša se bo s teto preselila na Goče, da bosta v pomoč stari mami v bolezni.

Tri angleščini je bilo še huje. Aiša je sedela v prvi klopi in vsi ostali so ji s pogledi vrtali v hrbet in se ji posmehevali. Gospod Breznik, učitelj angleščine, kot ponavadi ni opazil ničesar, marveč se je lotil divjega čečkanja po tabli. Ker šumenje ni in ni ponehalo, se je razjezil:

"Dovolj vas imam! Šami ste to hoteli!"

Z zloveščimi kretnjami je izbrskal redovalnico in komaj zdaj opazil Aišo.

"Glej, glej. Kdo si pa ti?"

Aiša se je sama sebi začudila, kako odločno je zazvenel njen glas: "Sem Aiša Dal, nova učenka. Preselili smo se iz Ljubljane."

Novi učitelj ni pokazal nobenega presenečenja: "No, krasno. Bomo pa kar takoj preverili, kakšno je tvoje znanje iz angleškega jezika. Pridi pred tablo, prosim!"

Aiša je stopila pred tablo in Maruša je vztrepetala, ko je videla, kako je njena prijateljica pogledala po razredu, a ni našla nobenega spodbuđenega pogleda. Šele pred tablo je Maruša opazila Aišin drugačen videz. Zanj je bila vedno samo krasna in zabavna prijateljica. Bila je zelo lepo dekle: rjave oči so se ji svetile in dolgi temni lasje so ji obkrožali nežen, ovalen obraz. Imela je rumenkasto polt, ki jo je delala tako drugačno, a ji je zelo pristajala.

Medtem je Aiša pred tablo odgovarjala kot prava Angležinja in učitelj je sijal od navdušenja:

"Odlično! Škoda, da nihče ne obvlada angleščine kot to dekle. Kje pa si se naučila?"

"Moj oče je bil iz Indije, toda živeli smo v Londonu."

"A, tako?!" je začudeno rekel gospod Breznik. "Da tudi slovensko dobro govoriš."

"Moja mati je bila Slovenka in je vztrajala, da moram znati slovensko tako dobro kot ona sama." Aiši so se ob omembi matere zasolzile oči in nesrečno si jih je skušala na skrivaj obrisati. V klopi se je takrat zaslislalo posmehljivo hihitanje: "Glej, kako se čmeri!"

Takrat je Maruši prekipelo. Z zariplimi lici in rokami, stisnjenimi v pesti, je skočila pokonci:

"Kako si upate!" Nadrla je osupli sošolki Natašo in Tino. "Aiši so v nesreči umrli starši, vi pa se ji posmehujete! In Aiša ni umazanka! Najboljša prijateljica je, kar sem jih kdaj imela. Prijazna je in sočutna in to je stokrat več, kar ste lahko ve kdaj!"

Ko je to povedala, se je obrnila k Aiši in dejala: "Oprosti."

Aiša se ji je odgovor samo nasluchnila, kajti vedela je, da bo vse v redu.

Vanja Trkman, 4. letnik

MODROŠT ŽIVLJENJA

znamenja in
za dlan velika
skrivnost srea
večni zaklad ...
Eni pravijo,
vnovčite srečo!
Dustite se razvajati
Mi pa ne!
Mi
trkamo, odpiramo, zapiramo ...
in odkrivamo
kaj je
modrost življenja:
zmage
in
porazi
kolajna
in
mrak.
Cilj je
zlato
sijaj!

POSTNI SDEVI

Telo
ječi.
duša
trpi,
srce v bolečinah zvija se in vpije,
ljubezen je premočna,
zato
trpi,
umira,
zate,
zame.

Ima to
pomen?
Ta kri,
ki lije
iz sleherne rane, tisoč in ene,
iz srca, predanega meni in tebi?
Tihe
kaplje
ljubezni
počasi
kapljajo
na tla.

Šramota,
obup,
nedolžnost,
in solze.
Močijo čelo in roke in noge,
telo pretepeno, z brazdami
biča
in trnja,
kamnov
in bre.

Kaj si
vse
prestal,
moj ubogi
Zveličar?
Za čudne ljudi, brez čuta ljubezni,
za tiste, ki pozabili so na ostale,
za take,
ki ne znajo
reči hvala
in ponuditi
pomoči.

Zakaj
se jokaš,
moj dobri
Gospod?

Srce je zaprto, ne najdeš poti,
a vendar še trkaš, vedno, vztrajno.

Kristjan,
ga ne
slišiš?

Odpri mu
srce,
spremeni
življenje.

Bodi kot On, ki je vse dal za druge,
še svoje življenje mu ni preostalo.

Daruj se
za druge,
žrtvuj
užitke.

Zveličar
je sklonil
glavo.
In je
izdihnil.
Je zdaj konec?

Ne.
Trpljenje
rodi sad.
Nič ni zaman.
Do dnevu
trpljenja,
po dnevu
smrti,
po dnevu
žalosti
vzklije življenje.
ZVELIČAR VSTANE.

Raj je
odprt!
Slavi,
moja duša,
Gospoda
in se mu
večno
zahvaljuj.
AMEN!

A K T U A L N O

TEST ZA PSIHO:

NORE KRAVE NA ŠKOFIJSKI

Te je naslov zbodel v oči? Beri dalje!

Ti je zrezek, ki si ga pri včerajšnjem obedu z veseljem strumno rezal in nosil v usta teknil? Beri dalje!

Te že boli trebuh (revček)? Beri dalje!

Še ti zdi tvoja glava za kak kilogram lažja? Beri dalje!

Obstaja možnost da ni bil okužen. Beri dalje!

Zato se pomiri. Beri dalje!

1) Šediš v restavraciji. Pri sosednji mizi na tvoji desni sedi sumljiv tip, ki ves čas strmi vate. Nevaren sicer ni videti, razen morda takrat, ko iz suknjiča potegne

- a) pištolo
- b) telefon
- c) goveji zrezek
- d) rožnat robček

2) V majhni kvadratni sobi iz zgornjega levega kota curlja voda. Kako je nastala luknja?

- a) Logično. Med nevihto je strela povzročila kratek stik na televizijskem oddajniku, oddaljenem cca. petsto kilometrov. Iskra

je preskočila in sprožila požar v sosednjem mestu, razneslo je bencinsko črpalko, na leseno kvadratno sobo (v kateri stojš) pa je točno na levi zgornji kot priletela goreča iver. Q.E.D.

b) Miška iz zgornjega nadstropja je pojedla les

c) Vsega so krive krave!!!

d) Nekdo je skušal z motorko prežagati strop in priti do mene. Danika!!!

3) Ura je 17:16:34. Tvoj(-a) dragi(-a) zamuja že 15 minut. Kje je?

a) zastupil se je z govejim zrezkom

b) po nesreči se je pojavil pred Rambovo pištolo ("Šteljaj sve što vidiš!")

c) Hodil je po prehodu za pešce, potem pa je pred semaforjem ustavil nek Kitajec s svojo rikšo. Od začudenja in šoka je obstal in se še vedno ni premaknil (kljub temu da okrog njega mirgoli policijskih avtomobilov ter policajev, kričečih v megafon, naj se že enkrat umakne).

d) V cvetličarni je dolga vrsta pred prodajnim pultom in zato mu še ni uspelo kupiti rož.

4) Zjutraj vidiš profesorja slabe volje. Kaj se mu je zgodilo?

a) Dreživel je težko noč – slabo spal

b) Jedel je goveje zrezke.

c) Ima probleme z lovci na glave.

d) V deževnem popoldnevu je popravljaj šolske naloge. Špokočno je ždel za svojo pisalno mizo ter srebal kavo (berisanjaril). V nekem trenutku pa je na okno potrkal Harry Potter na svoji metli in mu predlagal, naj z njim zajaše v deželo zakladov. Profesor se ves vzhičen zapodi k okenski polici in se zavihti na metlo, ki pa se pod njegovo težo zlomi (Luč!). Harry

preživi s težkimi posledicami (profesor je pristal na njegovem hrbtu), profesor pa dobi težnostni (beri: tečnostni) kompleks.

5) Zbudiš se sredi noči. Kaj je narobe?

- a) Narava kliče!
- b) Ura je polnoč – mumije vstajajo
- c) Ko nore krave obmolknejo ...
- d) Dozdeva se ti, da je svet kvadraten (?????????)

6) Š prijatelji si v kinu. Nekaj te zadene v hrbet. Kaj?

- a) Dokovka velikanka, ki se je pripodila iz filmskega projektorja.
- b) Nož. Mamaaaaaaaaaa! (Kaj nisem še mrtev?)
- c) Najbrž me je potrepeljal prijatelj.
- d) Nore krave. Na juriš!

odgovor/ vprašanje	1.	2.	3.	4.	5.	6.
a	♦	♠	♥	♣	♣	♠
b	♣	♣	♦	♥	♦	♦
c	♥	♥	♠	♦	♥	♣
d	♠	♦	♣	♠	♠	♥

Dreštej, katerih simbolov si izbral največ. Beri dalje!

1.) Največ ♦:

Ti pa res ne moreš v miru spati? Ubožček! Škušaj se vsaj enkrat v življenju pomiriti. Ni vse tako grozno, kot je videti. Ni vse pištola, kar poka. Na svetu so tudi osebe, ki jim lahko zaupaš.

2.) Največ ♣: REALIST

Ši realen človek, ne izgubljaš časa za brezzvezne sanjarije in fobije. Kot bi rekli Italijani: "Vivi con i piedi per terra!"

Kaj dr. Šmrketa vidi v tvoji prihodnosti?

Postal(-a) boš uspešen, uspešen businessman (če si punca businesswoman – da vsaj pri meni ne bo diskriminacije). Nekega dne boš odšel na banko dvignil veliko vsoto denarja. Ravno ko ti bo uslužbenka predajala denar, bo skozi vrata vstopil maskiran moški, potegnil izpod jopiča pištolo in zaklical: "To je rop! Vsi na tla in denar na plano!" Vsi bodo naredili, kakor bo rekel, ti pa se ne boš premaknil. Tvoja realistična narava ti bo narekovala besede: "Kaj vendar delate? A ne vidite, da je ta pištola le igračka?" Dokopali te bodo tri dni po obdukciji.

Nasvet dr. Šmrkete

Denar shranjaj raje v nogavici!

3.) Največ ♠: RAZTRESENA ALLY

Imaš bujno domišljijo, tu ni kaj. A ti mama in tata nista še povedala, da si že prevelik, da bi verjel v Dedka Mraza? V nedeljo zjutraj si prvi pokonci in napeto čakaš, kdaj bodo na sporedu Telebajski. Do sedaj nisi zamudil še niti enega dela. Š starši ne govoriš že tri mesece, ker so ti za božič podarili samo motor, tvoji sestrici pa kar celotno zbirko knjig Harry Potter.

Kaj dr. Šmrketa vidi v tvoji prihodnosti?

Postal(-a) boš pisatelj(-ica) in boš izdajal(-a) svoje pravljice pri samozaložbi. Tvoj zaslužek od prodaje teh knjig ne bo zadoščal za nakup osnovnih živil, zato boš opravljal(-a) dodatno delo v Disney Worldu. Tam boš našel/našla svojo boljšo polovico: poročil(-a) se boš z Miki Miško.

Nasvet dr. Šmrkete

Vni zbirko knjig Harryja Potterja sestrici, dokler te ne zatoži staršem, ki te bodo za kazen poslali k psihiatru zaradi tvojega nevidnega prijatelja.

4.) Največ ♥: NOREC NA NORE KRAVE

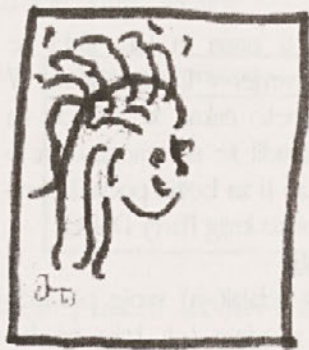
Prav obseden(-a) si že s temi norimi kravami! Do skrajnosti si nezaupljiv, predvsem do goveda. A veš, da tudi naš šolski kuhar pripravlja svoje specialitete iz govejega mesa? Upam, da nisi naročen na malico. No, kakorkoli že, upam, da te bo kmalu minilo. Kot vidiš leta 2000 ni bilo konec sveta, na katerega si se tako vneto pripravljaj. Zato ne jemlji vsake stvari tako resno.

Kaj vidi dr. Šmrketa v tvoji prihodnosti?

Na žalost (ali na srečo) ne boš zbolel za boleznijo norih krav.

Nasvet dr. Šmrkete

Za kratek čas raje opusti gledanje TV dnevnika in Tednika, saj nate vplivata negativno.

Dr. Šmrketa, dipl. psiho.
Šmrkava pot 3
Šmrkolandija

ISKROŠKOP

OVEN

Doskušali boste osvojiti osebo svojih sanj. Četudi boste zavrnjeni, se ne dajte. Prepričajte jo, da vama je usojena skupna življenjska pot (če ne gre drugače ji pokažite ta horoskop).

Dan za ljubezen: 13. 4. 2001

Ugoden dan za spraševanje: ga ni.

BIK

Dela vam tudi naslednji mesec ne bo manjkalo. Srečali boste osebo, ki vam bo spremenila življenje, zato rej pazite, koga boste srečali, saj vam lahko življenje spremeni na dober ali slab način.

Dan za ljubezen: 17. 5. 2001

Ugoden dan za spraševanje: ga ni.

DVOJČKA

Pred vami so dnevi, polni veselja in zadovoljstva. Imeli boste tudi nekaj težav. A naj vas ne bo strah, saj znate uspešno usmerjati svojo usodo. Pazite se vseh temnolasih ljudi, saj utegnejo skovati zaroto proti vam.

Dan za ljubezen: 2. 4. 2001

Ugoden dan za spraševanje: ga ni.

RAK

Trmoglavi ste. Pazite, kam usmerjate svojo energijo in kako izražate svoja čustva, saj lahko drugače pride do neljubih konfliktov. Bodite pozorni tudi na to,

kako pokažete svoje znanje, saj vas profesorji (ki ne poznajo vpliva zvezd na vas) ne bodo pravilno razumeli.

Dan za ljubezen: 23. 4. 2001

Ugoden dan za spraševanje: ga ni.

LEV

Radi pomagajte ljudem in spet boste prišli na svoj račun. Ne bodite v zadregi, če vam v zahvalo ponudijo denar, saj vam bo prišel prav. Mogoče bi bilo pametno, da se prepričate, od kod je prišel tisti denar, saj se utegnete drugače hladiti v luknji (in plesati s policaji).

Dan za ljubezen: 18. 5. 2001

Ugoden dan za spraševanje: ga ni.

DEVICA

To bo za vas zelo stresno in mučno obdobje. Najbolje bi bilo, da bi se zaprl v sobo in čakali na boljše čase. Pazite, da vam poti ne prekriža črna mačka, saj bi to za vas pomenilo pravo katastrofo. Ljudje ne bodo čustvovali z vami, a če jih boste za to obtoževali, bo vse še huje.

Dan za ljubezen: 4. 5. 2001

Ugoden dan za spraševanje: ga ni.

TEHTNICA

Pričakujete precejšen višek energije. A vaše pričakovanje ne bo uslišano. Garanje v tem mesecu vas je popolnoma izmučilo in kar nekaj časa boste potrebovali, da si boste opomogli. Boljši časi za vas pridejo v začetku maja, ko se

bodo stvari navidez uredile. A ne bodite naivni – videz včasih vara.

Dan za ljubezen: 31. 3. 2001

Ugoden dan za spraševanje: ga ni.

ŠKORPIJON

Vsakoletno spomladansko čiščenje se bo to pomlad sprevrglo v vašo strast. Bodite pazljivi pri pospravljanju, saj imajo nekateri raje umazanijo, lahko pa najdete tudi kaj, za kar si boste kasneje želeli, da ne bi nikoli našli. Srečali boste osebo, ki je že kar nekaj časa niste videli. Pogovor z njo pa bo v vas zbudil močna čustva (pogovarjajte se o

čim lepem, da ne bodo čustva negativna).

Dan za ljubezen: 5. 5. 2001

Ugoden dan za spraševanje: ga ni.

STRELEC

Odločili se boste za korenito spremembo v svojem življenju. Premislite dobro, kakšne so lahko posledice. Škušajte miriti svoja čustva in bodite prijazni do soljudi, saj boste kmalu potrebovali njihovo pomoč. Prejeli boste presenetljiv telefonski klic, ki bo na vas deloval pomirjujoče. Glejte, da boste doma, ko bo zvonil telefon.

Dan za ljubezen: 1. 5. 2001

Ugoden dan za spraševanje: ga ni.

KOZOROG

Živčni boste. Kmalu vam bo zmanjkalo nohtov, a tedaj se lahko težave šele začnejo. Ne igrajte se z ognjem in začnite delati, preden vam bo voda stekla v grlo (previdno, lahko se vam zaleti). Maja boste popolnoma izgubili glavo, kar utegne situacijo še dodatno poslabšati.

Dan za ljubezen: 19. 5. 2001

Ugoden dan za spraševanje: ga ni.

VODNAR

Kaj bi svet brez vas? V tem času boste uspešno zabavali vse, kar leze in gre. Nevede se boste navdušili nad neko stvarjo in začeli govoriti o njej. Obvladujte se, saj utegnete iti okolici močno na živce. Brez sramu boste govorili o svojih najbolj intimnih občutkih – pazite, da ne poveste kaj preveč.

Dan za ljubezen: 24. 3. 2001

Ugoden dan za spraševanje: ga ni.

RIBI

Šedaj prihaja vaš čas. Naravnost pokali boste od energije in sreče – pazite da se ne razpočite. Vaše samozavestno vedenje bo v drugih zbuvalo zavist. A nič ne de. Tudi to vas ne bo vrglo s tira, saj boste preveč zaposleni s premišljevanjem, kako bi bili čim bolj utrgani. Špoznali boste nove prijatelje in zato skoraj pozabili na druge. Pazite – po toči zvonili je prepozno.

Zvezde sem za vas gledala vedeževalka Manuel.
Lahko me pokličete na telefonsko številko: 090 55555...6
ali pa na mobilni: 041 55555...6.
Lahko mi pošljete faks: 55555...6
ali pa mi pošljete E-mail na naslov:
Vedeževalka.Manuela"@.com.si

Dosegljiva sem noč in dan. Vse, kar morate storiti je, da
pokličete ali pa pišete, jaz pa vam bom za nekaj denarcev
napovedala prihodnost.

Iz vaših dlani, v moje oči

vaša Manuel

KOLOFON

Uredniški odbor:

Tanja Troha

Simon Černe

Urška Ilc

Mentorica:

Bojana Štekar, prof.

Lektor:

Janez Zupet, prof.

Tisk:

Papirna galanterija Štojan Širok s.p.,

Ajdovščina

naklada:

250 izvodov

Vipava, marec 2001

37.014.77

ISKRE

Iskre

inv.št:K /

15775

SEMENIŠČE VIPAVA

015775